

TAKÁCS NÁNDOR

Előjelek

A legelőről térképet is
rajzoltam, jut eszembe,
miközben emlékét erőltetem,
hogy visszatérjen. Jeget törni
merészkedtünk a lapályra,
azóta tudom, a patak feltöltött
árterét tapostuk, az iszapba
döngölt békákat halálra.
Télen nem jártak itt a mogorva
juhászok, nem villogtak ránk
szürke szemeik. A hidegben
csak a délutáni nap korcsolyázott
a felhők fölött, gömbölyded
hulahoppjai tükröződtek
a fagyott pocsolyákban.

Határsértők az iskolanegyedben

„Sem nem azé, aki fut”

A várfalakat benőtték a házak.
Lakói védik már a várost,
a szobák ablakaiból kiszűrődő
fények szökevények lépteire
esnek a sikátorokban. Eléjük lépve
a holdfényben barátságosan
köszöntik őket, s útba igazítást adnak
a szélvédett belső udvarok felé.

A város fölött esőfelhők gyűlnek.
A kereszteződések tükrei mozgást
jósolnak, de csak magunkat, néma
betolakodókat látjuk az üvegben.
Ijedtünkben zsákutcába görbülünk,
hogy menedékre leljünk egy nyirkos
kapualj árnyékos beszögellésében.

Kilátó az öreg teknőshöz

Michael Endének

A motorosok végigzúgnak a síkságon,
majd a hegyszorosban sziklákhöz
csapódnak. Bukósisakjaikat igazítják
a szfinx röntgentekintetében.
Egyetlen kérdésre sem tudják a választ,
ott helyben elégnek, páncéljuk paripájukra
olvad. Mindezt messziről, távcsövön át
szemlélem, s bármilyen szörnyű, a látvány
szórakoztat. Sártengeren vergődtem keresztül,
hogy e teknős hátára feljussak, akitől
most az élet hiábavalóságáról tanulok.
Hacsak nem figyelek jobban történetére,
hátha kiderül, hallgatóságomnak,
leselkedésemnek lehet-e értelme mégis.

Sziget

*Ez az eldugott hely maga volt
az isten, s e titok birtokában
más tudásra nincs szükségem
többé.*

– Henry D. Thoreau-nak

Nincs itt senki, aki válaszolna.
A széjjel hajtott lombok közt a tisztás
romtalajon tenyészik, talán lebontott
melléképület helyén. A földben
cserépszilánkok, odébb fészket
ijedtükben elhagyó madarak. Többé
nem hallani őket. Ahogy lefekszem
a fűbe, megszűnik a vágy, hogy
visszatérjek az ösvényre, hol autójukban
ülve nekem dudálnak. Rám borul az ég
végtelen úrével a felhőfoszlányok között.
Elhagyom a szigetet a néhány percnél
tűnő esztendő után, s észrevétlenül
slisszanok be az autó hátsó ülésére újra.

*Zenit**Ingmar Bergmannak*

Viharvert tetőmet javítottam, arra
gondolva, mennyi bonyodalomra
adhatna okot, ha például pipáznék,
s a habarcsos vödör legurulna a tetőről,
én meg utánaeredve felkavaró események
áldozata lennék. Jobb így, magamban,
dohány és kapkodó mozdulatok nélkül,
suttogtam a mohos cserepeknek. Néhány
méterre a földtől új távlatok nyíltak, a tó
partján a fákat mintha karnyújtásra láttam
volna a tetőről. Messzebb integettek, s míg
a gerincen lovagolva üdvözöltem őket,
fölöttem madarak vonultak. Hangjukat
bánatosnak találtam, és együttérzőn
bólogattam, várva mihamarabbi visszatértüket.

